

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2013. szeptember 29.
(vasárnap)

Horváth Géza

1.

KRISZTUS TANÍTVÁNYAI MESTERÜK RENDELKEZÉSÉRE ÁLLNAK

Lekció: Máté 10.

Alapige: ApCsel 9,10-19

Volt Damaszkuszban egy tanítvány, név szerint Anániás. Az Úr megszólította őt látomásban: „Anániás! Ő így válaszolt: „Íme, itt vagyok, Uram.” Az Úr pedig így szólt hozzá: „Kelj fel, menj el abba az utcába, amelyet Egyenes utcának hívnak, és keresd meg Júdás házában Sault, akit Tarzuszinak neveznek, mert íme, imádkozik, és látomásban látja, hogy egy Anániás nevű férfi jön be hozzá, és ráteszi a kezét, hogy lásson.”

Anániás így válaszolt: „Uram, sokaktól hallottam erről a férfiről, mennyi rosszat tett a te szentjeid ellen Jeruzsálemben, és ide is meghatalmazást kapott a főpapoktól, hogy elfogja mindazokat, akik segítségül hívják a te nevedet.”

Ezt mondta neki az Úr: „Menj el, mert választott eszközöm ő, hogy elvigye a nevemet a pogányok, a királyok és Izráel fiai elé. Én pedig meg fogom mutatni neki, mennyit kell szenvednie az én nevemért.” Anániás pedig elment, és bement abba a házba, rátette kezét, és ezt mondta: „Atyámfia, Saul, az Úr küldött engem, az a Jézus, aki megjelent neked az úton, amelyen jöttél, és azért küldött, hogy újra láss, és megtelj Szentlélekkel.”

És egyszerre, mintha pikkelyek estek volna le a szeméről, újra látott, azután felkelt, és megkeresztelkedett, majd miután evett, erőre kapott.

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk, hálaadással köszönjük, hogy nemcsak úgy magasztalhatunk, mint az egek Királyát, hanem úgy is, mint mennyei Atyánkat Jézus Krisztus által,

1. KRISZTUS TANÍTVÁNYAI...

hiszen Ő hatalmazott fel bennünket arra, hogy az Övéi így szólíthatják meg a világ teremtő Istenét: mi Atyánk.

Áldunk azért, hogy nem küldtél ránk betegséget, sem semmi ínséget, amit érdemelnénk, hanem utánunk küldted a te egyetlen Fiadat, hogy megkeresse és mentse, ami elveszett. Hogy népet hívjon elő, hozzád igyekezőt, hogy népet szenteljen, igazítson meg, és népet dicsőítsen meg.

Áldunk, Urunk, mindazokért az igékért, amelyek az elmúlt hét estéin elhangzottak. Hisszük, Urunk, hogy nem emberi beszéd hangzott, hanem a te igéd. Bár csak úgy fogadtuk volna mi is, mert valósággal az is a te életet mentő és életre hívó beszéded.

Köszönjük, Urunk, hogy nem szüntél meg szólni hozzánk, beszélni velünk. Engedd értenünk ma délelőtt is, hogy milyen hatalmas ajándék és nagy kiváltság ez. Milyen hatalmas ajándék, hogy nem maradtál néma, mert akkor mi a sírba szállókhoz lennénk hasonlóak. Milyen nagy ajándék, hogy világosan, egyszerűen szólsz hozzánk. Köszönjük, hogy nem ész kell hozzá, hogy megértsük igédet, beszédedet, hanem szív.

Kérünk, Urunk, tedd ezt most is. Add élő igédet nekünk. Kérünk, segíts, hogy tanuljuk akarodat, lássuk a te utadat, és oda szabjuk magunkat ehhez az akarathoz, és járjunk azon az úton, amelyet te készítettél nekünk.

Ezért kérünk, Szentlelkeddel végy körül bennünket, szenteld meg szívünket.

Ámen.

Igehirdetés

A mögöttünk levő áldott héten minden este Jézus Krisztus tanítványairól hallhattunk. A Máté evangéliuma 10. fejezete volt az ige minden este, és láthattuk, hogy kik Jézus tanítványai, és milyenek, vagy inkább milyeneknek kellene lenniük.

Tanítvány az, aki mesterét követi és hozzá tartozik. Tőle szeretne megtanulni mindent, ami szükséges. A mester készségesen tanítja. Így volt ez a mi Urunkkal is, aki azt mondta tanítványainak: tanuljátok meg tőlem. A tanítvány tehát azért volt mestere mellett, azért követte őt, hogy tanuljon. Nemcsak a rabbiknál volt ez, nemcsak Jézus Krisztus alkalmazta ezt az „módszert”, hanem sokan alkalmazták abban az időben.

Egy példát mondok. Volt egy jó asztalos, az maga mellé vett tanítványokat, és a tanítvány feladata volt az, hogy ezt a mesterséget minél jobban kitanulja. Akkor még nem voltak szakmunkás-képző iskolák, hanem figyeltek mesterük kezére, ahogy a zsoltár is mondja: a szolgálóleány hogy figyel úrnőjének a kezére. Miután elleste ezeket a fortélyokat, megtanulta a szakmát, akkor maga is önálló lett, és neki is lettek tanítványai. Jézus Krisztus tanítványaival kapcsolatban annyi a különbség, hogy ők soha nem lehetnek önállóak, nem lehetnek függetlenek mesterüktől.

Pál apostol ezt olyan szépen adja elénk abban az igében, amikor azt mondja: legyetek az én követőim, tehát ő is tanítványokat keresett magának, de hozzátette: ahogy én is a Krisztusé. Nem szüntem meg Jézus Krisztusnak a tanítványa lenni. Nem önállósodtam, én tőle függök. Nála van az erő, a hatalom, a bölcsesség. Ha akarjátok, álljatok be ebbe a sorba, úgy, mint ahogy a mozdony mögé becsatlakoz-

nak a vagonok, de egyiknek sincs saját ereje, mert az erő ott van a mozdonynál. A mozdonyt nem lehet kikapcsolni, legalábbis akkor, ha a vonat előre akar menni. — Legyetek az én követőim, gyertek, csatlakozzatok.

Ez a keresztyén egyháznak a jelképe, a képe és példája, hogy egymás után csatlakozva megyünk azután a Krisztus után, aki a fővezér, ahogy énekeljük a 471. dicséretben, mert Ő a fővezér.

Isten ezt az ígét adta ma délelőttre és talán azért adta, hogy nézzük meg most a Máté evangélium 10. fejezete után, ahol hallottuk, milyenek a tanítványok, hogyan néz ez ki a gyakorlatban. Most egy példát hozok elétek Isten ígéből, a Cselekedetek Könyvéből, hiszen ez az ige úgy kezdődik: „Volt egy tanítvány Damaszkuszban, név szerint: Anániás.” — Az ő életén keresztül nézzük meg, hogyan látszódnak azok a jelek, hogy ő Jézus Krisztushoz tartozik. Ha lehetne címet adni ennek a mai alkalomnak, akkor azt adnám: Krisztus tanítványai a Mester rendelkezésére állnak. Hiszen ez az ige úgy kezdődik: „Itt vagyok, Uram!” A Jézus tanítványa és tanítványai a Mester rendelkezésére állnak.

A történet azzal kezdődik, hogy Pál (ekkor még Saul) megtér, inkább így mondom: Isten megtéríti. Jézus Krisztus megjelenik neki. Ő bemegy Damaszkuszba, ígéretet kap, hogy ott megmondják neki, mit kell cselekednie, és akkor Jézus Krisztus megjelenik Anániásnak egy látomásban. Akkor még nem volt Szentírás. Anániás ezt hallja, hogy őt valaki név szerint szólítja, és feladattal bízza meg.

Ki is volt ez az Anániás? A Bibliában máshol nem olvasunk róla. Legfeljebb még a Cselekedetek 22. részben, amikor Pál elmondja, hogyan történt az ő Krisztushoz térése. Ott volt egy Anániás nevű tanítvány, és két dolgot tudunk meg róla: istenfélő volt, törvénytisztelő, és jó bizonyosságot tettek róla a damaszkusziak. Ennyit tudunk róla, semmi többet. Nem tudjuk, milyenek voltak a képességei, de nem is fontos, mert Krisztus tanítványának nem a képességei fontosak igazán, hanem a készsége a döntő. Ha a képesség, a tudás, az ész lenne a döntő, akkor a tanítvány magában bízna, a maga eszére támaszkodna, és vinné a sajátját, amit megtanult.

Hányszor vagyunk tanúi annak, hogy valaki megtanul valamit, és azt elkezdí fújni, mint valami nagy okosságot. A teológusok között is sokszor előfordult, hogy ösztöndíjra kimentek, és a külföldi teológián volt egy-két liberális teológus. Hallottak olyan dolgokat, amire azt mondták: hű, ez valami — és hazajöttek, és elkezdték azt mondani. A tanítványnak nem a képessége a fontos Krisztus előtt, mert akkor a sajátját vinné. De ha készséges a tanítvány, akkor azt viszi, amit kap. Nem a sajátjából ad, hanem abból, ami az Úré, és el tudja mondani: azt én is úgy vettem, amit nektek előtökbe adtam. Meg el tudja mondani azt, amit Dániel el tudott mondani: az én tudományom nem az enyém, amikor elkezdí dicsérni a király, hogy milyen okos. Megfejtéd ezt, megfejtéd azt. Nagyszerű ember vagy. — Az én tudományom nem az enyém. Még ha vannak is képességei, okossága a tanítványnak, akkor sem az a döntő, hanem az engedelmessége, a készsége, az alázata, az, amivel Anániás is rendelkezik: itt vagyok, Uram! — Mint a katonaságnál. Amikor megszólítottak bennünket: parancs, értettem. A tanítványnak ennyi a dolga: parancs, értettem. — Anániás kedves, készséges tanítványa az Úrnak.

A második, hogy a tanítvány megszólítható ember. Hallja, hogy Anániás. Nekem ez azért fontos a Bibliában, amikor a mi Urunk valakit néven szólít, mert azt

1. KRISZTUS TANÍTVÁNYAI...

jelenti, hogy a néven szólítás mindig konkrét. Nem úgy szólít meg: ti, gyülekezet, hanem név szerint: te, Anániás. Megszólítja Sámuel a silói szentélyben, és azt mondja: Sámuel, Sámuel — nem lehet félreérteni. Megszólítja Sault, és azt mondja: miért üldözöl engem? mert az nem kétséges, hogy üldözöl, csak azt mondd meg: miért? Itt nem lehet azt mondani: *valakit* szólítottak. Isten név szerint szólítja a tanítványt.

Gyermekkoromban, ha a szüleink valamit akartak tőlünk, szóltak, hogy jöj-jön valaki, akkor a testvéremmel mindig azt mondtuk: nem nekem szóltak. Lehet, hogy ismerős. Érdekes, hogy én is úgy vettem: nem nekem szóltak, és ő is úgy vette. Menjél te. Miért csak jöjjön valaki? Abból mindig az lesz, hogy nem megy senki. Amikor azt mondja: Anániás — olyan döntő az, hogy az Úr név szerint ismeri az övét. Ő tudja, hogy akkor és ott miért pont Anániást küldi el. Miért nem Pétert, Filepet, Tamást? Nem, ez Anániás feladata egy konkrét személyé. Itt az a döntő, hogy Anániás így szól: itt vagyok, Uram! A tanítvány ismeri az ő mesterét.

Amikor Sámuelhez szól Isten, Sámuel megkérdi Élit, hogy mi akar ez lenni? Ki szólhatott hozzám? Amikor Saul szólíttatik meg a damaszkuszi úton, megkérdi: ki vagy te, Uram? Nem ismerlek téged. Ismerem az Ószövetséget, ismerem a Törvényt. Ismerem, ha megtartom, akkor élek, de téged nem ismerlek. Te ki vagy, Uram? — Én vagyok Jézus, akit te kergetsz.

Anániás ismerte az ő Mesterét. Miért? Mert azt mondja: itt vagyok, Uram! Rendelkezésemre állok, Uram. Jézus Krisztus azt mondja, hogy az övéi ismerik Őt. Hallják az Ő hangját. Anániás sem tévesztette össze, hanem ismeri és követi. Ismeri a hangot és felismeri. És azt is látjuk, hogy Anániás küldhető ember. Mozgósítható ember. — Mert a tanítványnak küldhetőnek kell lennie, mozgósíthatónak kell lennie. Nem emberek szerint, hanem mindig Isten szerint.

Szolgálatomban olyan sokszor előfordult, amikor azt mondták: menjen ide, menjen oda. Lehet, hogy volt egy beteg, és tényleg szükség lett volna rá, vagy egy gyászoló család, akit meg kellett volna látogatni, és azt kellett mindig mondanom: igen, elmegyek, mihelyt az Úr azt mondja: menj el. Bennünket nem emberek kell, hogy irányítsanak. A tanítvány nem emberektől irányíttatik, hanem Isten Lelkétől vezetetik. „Akiket pedig Isten Lelke vezérel, azok az Isten fiai”. Volt olyan, hogy emberileg az volt: el kell menni, Isten meg nem engedett. Volt, amikor haldoklóhoz mondták, hogy menjek, de Isten úgy intézte, hogy minden utat lezárt előttem. Azt mondta: nem mehetsz el. Hallott, amit hallott, látott, amit látott. Nincs hozzá több kijelentésem. Volt úgy is, hogy emberek azt mondták: oda ne menjen, mert az ilyen, meg olyan. Engem nem érdekel, hogy kicsoda — mondtam —, Isten küld, akkor oda kell mennem. Teljesen mindegy, hogy parázna, iszákos. Teljesen mindegy a hovatartozása. Kaptam-e feladatot? Akkor el kell menni. Sokszor megtörtént, hogy Isten elküldött ilyen helyre, és az illető nyitott szívvel és úgy fogadta az evangéliumot, hogy azt nem is gondoltam. Miért? Mert Isten tudja, mit akar, mit miért cselekszik. Az igében azt olvassuk: Jézus Krisztus tudta, mit akar cselekedni. A tanítványnak meg egyetlen feladata van: megtudja ő is, hogy mi az, amit akar az ő Mestere.

A következő, hogy a tanítvány (látjuk a történetből) meggyőzhető. Olyan szép, ahogy itt Anániás azt mondja: te, Uram, azt hallottam róla, hogy... — és elmond-

ja, hogy azt hallotta Saulról, hogy mit tett a jeruzsálemi hívőkkel, és mit akar tenni Damaszkuszban. Most meg egészen újat hall az Úrtól. Azt, hogy mit tett Jézus Krisztus Saullal, és mit akar vele tenni ezután. A tanítványnak nagy kísértése, hogy azt hallja, mit tett ez az ember. Az új, amit meg kell tanulnia a tanítványnak, hogy az a fontos, én, Jézus, mit tettem vele, és én mit akarok rajta keresztül elvégezni. Ezt az újdonságot akarja Jézus megértetni Anániással. Az a jó, hogy Anániás ezt megérti, meggyőzhető. Ettől kezdve nem az a mérvadó, hogy ki volt Saul, hanem az a mérvadó, hogy mit tett vele az Úr Jézus Krisztus.

A következő: a tanítvány nem fél a világtól. — Hallottuk az elmúlt héten. A történet alapján hozzáteszem, hogy nemcsak az a döntő, hogy nem fél a világtól, hanem a tanítvány nem félti önmagát. Hallottuk a héten: nem fél a világtól, egyházi, politikai, családi szembenállástól a tanítvány. De a tanítványnak nemcsak ezektől nem kell félnie, a tanítványnak nem szabad féltetnie önmagát. Mert aki önmagát félti, az nem lehet tanítvány. Két példát mondok.

Az egyik Eszter könyvéből. Eszter ott van a királyi palotában, és azt mondja neki a nagybátyja: talán e mostani időért jutottál királyságra. Eszter pedig azt mondja: bemegyek a királyhoz, ha elveszek, hát elveszek. Nehezen fogalmazódik ez meg benne. Valaki így mondta — én aláírom —: hívőnek lenni, Jézus tanítványának lenni csak életveszélyes odaadással lehet, vagy sehogy.

Mit mond Pál apostol? Semmivel sem gondolok, még az én életem sem drága nékem, csak azt kell végeznem, amivel engem Jézus Krisztus megbízott. Csak életveszélyesen lehet Jézus követésébe menni. Nem féltetni magunkat, hogy mi lesz velünk.

Láttuk és hallottuk ezen a héten, hogy mi lesz velünk. Azt mondja az ige: ne féljete azoktól, akik a testet ölik meg. Miért? Mert megölhetik a testet. A keresztyén-üldözések korában hangozott ez el, de mi sem könnyű idők felé megyünk. Lehet, hogy nem a testünket ölik meg, de olyan stresszt fognak okozni, hogy infarktust kaphatunk. Nem úgy ölnek meg, mint régen a keresztyéneket: kerékbe törik, keresztre feszítik, nem! Addig fognak szekírozni, míg a hívő ember infarktust nem kap. Megölhetik a keresztyén embert. Lehet, hogy így teszik el láb alól. Talán nem direkt módon, csak közvetve. Igen, bizony, aki félti magát, az nem alkalmas a tanítványságra.

A következő, amit olvasunk: a tanítvány az Úrral beszél meg mindent. Itt ez csodálatos beszélgetés. Elmondja Isten: menj az Egyenes utcába, ott van egy ember, aki imádkozik. Látja, hogy egy Anániás nevű férfi bemegy hozzá és ráteszi a kezét. És akkor Anániás azt mondja: Uram, azt hallottam, hogy... (ő nem olyan, mint Péter, mert Péter azonnal kimondta: semmiképpen nem, Uram! (Menjél Kornélius házába, Péter rögtön kimondja: semmiképpen nem, Uram! Vallja, hogy Ura Krisztus, de...)). De Anániás Istennek hisz. Hisz annak, amit az Úr mond neki: nekem ő választott eszközöm, hogy nevémet felragyogtassa, vigye a pogányok közé. Anániás kész, hogy ennek hisz, nem annak, amit az ember mond.

Az Éden-kert óta nekünk mindig kísértésünk, hogy mi annak higgyünk, arra figyeljünk, aki nem azt mondja nekünk, mit az Isten mondott. A hit pedig az, hogy amit Isten mond, azt hiszem el. A tanítványt mindig a legmegbízhatóbb forrásból akarja az Isten vezetni. Tudniillik Isten ismeri csak a pillanatnyi állapotot. —

1. KRISZTUS TANÍTVÁNYAI...

De Anániás, hozzád nagy fáziskéséssel érnek el a dolgok. (Szoktam mondani: én mindent meghallok, csak az a kérdés, hogy egy nap alatt, vagy huszonegy nap alatt. Mindent megtudok, ami a gyülekezetben van, egészen biztos. Ki mit mondott, hol mondta, ki hogyan vélekedett.)

Fáziskésés. Isten azt mondja: én tudom a pillanatnyi állapotot, azt, ami most van. Azt mondja Anániásnak: Most imádkozik (majd erről csütörtökön lesz szó) ez a pillanatnyi állapot. Anániás azt mondja: igen, Uram. Elfogadom. Te jól ismeresz engem, mindent jól lát a szemed, és hiszem, nemcsak engem ismeresz jól, hanem azt az embert is jól ismered. És tudja, hogy Isten mit végzett el benne. Persze elmondhatjuk Istennek félelmeinket, aggodásainkat, de fogadjuk el mindig Isten megnyugtató kegyelmét a szolgálatunkra és életünkre nézve.

A következő, amit látunk, hogy a tanítvány eszköz Mestere kezében. Rendelkezésre állni azt jelenti: eszköz vagyok az Ő kezében. Van, akik ezt edénynek fordítják, de sokkal jobb eszköznek fordítani, amely arról beszél nekünk, hogy Krisztus tanítványai semmire sem képesek önmagukban, csak amennyiben munkájukat Isten a tetszése szerint igénybe veszi. Az eszköz önmagában semmire nem képes.

Hiába van valakinek drága metszőollója, az önmagában semmire nem képes, hiába díszlik a fiókban. Mit ér magában? Se az olcsó, se a drága dolgok semmit sem érnek önmagukban. De jó, ha a mester keze ügyében van. Önmagában az eszköz nem ér semmit, nincs képességre a cselekvésre, csak azt jelenti, hogy valaki kézbe veszi vagy félre teszi. Ahogy Czakó Jenő írta szépen az énekében: felvegyék, ha kell, vagy félre tegyék, eszköz legyenek, semmi egyéb. Mert önmagamban, lássam be, képtelen vagyok bármire. Az én Istenemmel kőfalon is átugrom. Miért? Mert Ő tart a kezében. Nem az enyém a cselekvés, az erő, a hatalom, hanem az övé. Nem az enyém a jutalom, meg a dicsőség sem.

Amikor nálatok szerel valaki, soha nem a csavarhúzó kérdezitek meg: mennyivel tartozunk? (Jó lenne, ha azt kérdeznénk, mert nem kapnánk választ.) A Mestert kérdezzük meg: mennyivel tartozunk, aki az eszközt használta. Az Úré a dicsőség és a hatalom örökkön örökké. A tanítványnak — mondja ez az ige — gyógyulást kell vinnie oda, ahova küldi az Úr. Vannak tanítványok, akik híreket, pletykákat szeretnek vinni. Vannak tanítványok, az igazi tanítványok, akik gyógyulást szeretnének vinni.

Bemegy Anániás, és mi a következménye? Az, hogy mintegy pikkelyek esnek le Saul szeméről, megtelik Lélekkel és megkeresztelkedik. Megy és végzi a szolgálatot. Mert a tanítvány gyógyulást tud vinni. Nemcsak kapni szeretne, hanem adni is akar.

Ha a tanítvány az Úrra figyel, a következő, amit látunk: nincsenek üresjáratok. Mindig oda megy, ahová Isten küldi az Ő igéjét, Isten igéje pedig nem tér vissza üresen, tehát nincs üresjárat, ott megcselekszi velünk azt, ami jó. Ahová Jézus Krisztus tanítványa Mestere felhatalmazása alapján megy, ott munkája nem hiábavaló az Úrban (1Kor 15,58). A hiábavaló munka az, amit a mi eszünkből, elgondolásunkból, akaratunkból cselekszünk. A nem hiábavaló meg az, ahova az Isten küld bennünket. Ahova Jézus Krisztus mondja: ide.

Végül nézzünk arra, hogy Krisztus tanítványa testvéreket kap az Úrban ajándékképpen. A tanítványságnak ez is hallatlan nagy ajándéka. Ez az ige nekem

sokat jelent, mert vallástanárom kedves igéje volt, és sokszor elmondta nekünk: Anániás bemegy. Neki, akinek még előítéletei, fenntartásai voltak, azt mondja: Saul, atyámfia, az Úr küldött engem.

Így szólítja meg: Saul testvérem. Miért? Azért, mert Krisztus tanítványa testvéreket is kap ajándékba az Úrtól. A testvér, az atyafi görög szavában van még egy másik szó, ami azt jelenti: anyaméh. Valahogy úgy is lehet fordítani a testvért, hogy ugyanabból az anyaméhből származik. Egy szülőtől származunk. Pál apostol azt, hogy fejezi ki? Azt mondja: Saul, atyámfia, az Úr küldött engem, az a Jézus, aki megjelent neked az úton. Vagyis ugyanaz a Jézus küldött engem, aki neked megjelent az úton. Pedig Jézus Krisztus nem mondta: megjelentem neki. Azt mondta, hogy mit végeztem el benne. Anániás azonban tudja, hogy ha valakinek megjelenik, beszél, és valakinek az Ő igéjét adja. Anániás elmondja: azért, mert ugyanattól származunk. A testvéreket az köti össze, hogy ugyanattól az Úrtól származnak. Nem romlandó magból, hanem romolhatatlanból. Felülről születtek.

Azt mondja Péter apostol: felülről nemzett bennünket. Ugyanabból az ivarsejtből, ugyanabból a magból szült minket élő reménységre. Ezért vagyunk. Éppen ezért nem mindenkit lehet testvérnek hívni.

Vigyázzunk! Az utóbbi időben többeket figyelmeztettem a gyülekezetben is: kit nevezünk testvérnek. Tegnap is volt egy esküvő. Sokan voltak, és lehetett hirdetni Isten igéjét. Nem mondtam: kedves testvérek, mert nem tudom, hogy ő testvér-e. Nem ismerem. Azt mondtam: kedves házasulandók, kedves szülők, kedves meghívott vendégek. Lehet, hogy vannak benne testvérek, de nem mondhatom, hogy kedves testvérek. A temetésen sem mondom. Itt a gyülekezetben mondom, mert itt vannak. Lehet, hogy itt sem mindenki testvér. Kire mondhatjuk: testvér? Aki ugyanattól a Jézus Krisztustól származik. Aki ugyanúgy Jézusban és csak Jézus Krisztusban keresi az ő üdvösségét. Aki csak Krisztust szereti, tiszteli, és csak előtte hódol, az testvér. Egy szülőtől származunk, annak mondhatom: testvér. De annak mondjam, és éljek úgy, mint testvérrel.

Jó ez a szó itt, hogy bizony az testvér, és szent kapocs köti őket össze. Egy Lélekkel vannak megítatva, ezért könnyű velük beszélni. Ezért olyan könnyű velük kontaktust találni. Ezért könnyű szeretni őket. Ezért találjuk meg a hangot, mert mi testvérek vagyunk. „Mely minket összeköt, szent a kapocs nagyon. A testvérszívek kapcsa itt az égivel rokon” — mondja az ének.

Azt mondja az ige: akkor a testvérünket szeretni kell. János első levelét olvassuk el. Azt mondja: az viszont nem Istentől született, aki az igazságot nem cselekszi, és az sem, aki nem szereti az ő atyafiát. Lehet, hogy szép bibliaórákat tart, nagyon jól vezeti a rábízott csoportot, de nem Istentől született, mert nem szereti az ő atyafiát.

Anániás nagy példa előttünk. Ott vannak az emberi félelmei: Uram, ez azért jött, hogy összefogjon bennünket, de mit mond: Saul, atyámfia, az Úr küldött engem. Ebben van szeretet, simogatás, elfogadás. Ebben van: látod, nem vagy egyedül. Bizonyosságot kapsz arra, hogy Krisztustól született új életed van. Miért? Mert testvéreket kapsz. Amit Isten neked mond, az igaz. Neked majd megmondják, mit kell cselekedni. Hogyan mondják meg? Jön egy angyal? Nem. Küldök egy köve-

1. KRISZTUS TANÍTVÁNYAI...

tet, egy embert. Az elmondja az én ígémet. Látod? Vezetni fog lépésről-lépésre hatalmas Urad.

Azért énekeltük ezt az éneket, hogy erről a szeretetről látja meg a világ, hogy mi Krisztus tanítványai vagyunk. Mert hogy valaki tanítvány, azt nem bizonygatni kell, az vagy látszik, vagy nem. Sőt még a világ is megláthatja. Mert a világ abból látja meg, ha egymást szeretni fogjátok. Mert Isten szeretet, mert Ő szeretett engem és önmagát adta, hogy kimentsen. Nemcsak engem mentett ki, hanem velem együtt másokat is. Ezek az én testvéreim.

Csütörtökön folytatjuk majd. Most Isten írja szívünkbe igéjét. Krisztus tanítványai, hallottuk ma: a Mester rendelkezésére állnak. Hadd kérje tőlünk az Úr Jézus Krisztus: vágd haptákba magad és mondd: oda megyek, ahova parancsolód, akár tűzre, akár vízre kívánod. Lehet, hogy azt fogja mondani: se tűzre, se vízre – csak menj a feleségedhez, a férjedhez, a szomszédodhoz. Nem kell vízre, tűzre. Menj el valakihez, akinek megmondtam, hogy fogsz menni.

Mi lett volna, ha Anániás nem megy? Az Úr megmondja Saulnak: jön majd valaki, és ha Anániás engedetlen, nem megy el? Lehet, hogy valakinek Isten megmondta, hogy te oda fogsz menni hozzá, ezért állítsd a készülékedet vevésre és mondd: szólj, Uram, mert hallja a te szolgád.

Imádkozzunk!

Urunk, köszönjük, hogy nagyobb vagy a mi szívünknel. Köszönjük, Úr Jézus, hogy telve vagy kegyelemmel és igazsággal. Köszönjük, hogy ezt az igazságot, kegyelmet hoztad.

Áldunk, hogy bennünket, méltatlanokat, érdemteleneket, sárban és szennyben fetrengőket, a bűn sarában élőket megszántál, utánunk jöttél, kiemeltél és megtisztítottál. Köszönjük, hogy szolgálatodba fogadtál.

Köszönjük, hogy tanítványi életre hívtál el, hogy kövessünk téged, tanuljunk tőled. Megvalljuk: sokszor meglankadunk a követésben, nem tőled akarunk tanulni sokszor.

Könyörülj meg rajtunk, hogy ne képességeinket hangoztassuk, hanem készségünket ajánljunk fel: itt vagyok én, küldj el engem. Úgy, ahogy te, Jézus, készséges, engedelmes, kitartó voltál mindvégig, a Golgota keresztjéig.

Köszönjük a terített úrasztalát, ahol ennek a bizonyosságát, bizonyítékát láthatjuk, és azt: bizonyára megbocsáttattak bűneink a te nevedért.

Ámen.